

Briuselis, 2022 m. sausio 20 d.
(OR. en)

13484/21

LIMITE

JUR 613
SOC 631
EMPL 473
ANTIDISCRIM 96
GENDER 110
SAN 648
FREMP 254
ILO 2

Tarpinstitucinė byla:
2020/0011(NLE)

TEISĖS TARNYBOS NUOMONĖ ¹

nuo:	Teisės tarnybos
Dalykas:	Tarybos sprendimas dėl TDO konvencijos Nr. 190 dėl smurto ir priekabiavimo – ES kompetencija ratifikuoti šią konvenciją

I. IVADAS

1. 2020 m. sausio 22 d. Komisija pateikė pasiūlymą dėl Tarybos sprendimo, kuriuo valstybės narės įgaliojamos dėl Europos Sąjungos interesų ratifikuoti 2019 m. Tarptautinės darbo organizacijos konvenciją dėl smurto ir priekabiavimo (Nr. 190), kiek tai susiję su tam tikromis Konvencijos dalimis (toliau – Komisijos pasiūlymas arba pasiūlymas)².

¹ Šiame dokumente pateikiamos teisinės rekomendacijos, kurioms taikoma 2001 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 1049/2001 dėl galimybės visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais 4 straipsnio 2 dalyje numatyta apsauga ir kurių Europos Sąjungos Taryba neskelbia viešai. Taryba pasilieka galimybę neleistino paskelbimo atveju pasinaudoti visomis teisės aktų numatytomis teisėmis.

² COM(2020) 24 final. Tai pirmasis Komisijos pasiūlytas Sąjungos teisės aktas, susijęs su TDO konvencija Nr. 190. Komisija nepateikė nei rekomendacijos pradėti derybas dėl šios konvencijos vadovaujantis Sąjungos interesais, nei pasiūlymo dėl Tarybos sprendimo dėl jos pasirašymo. Vis dėlto derybų metu Komisija atliko valstybių narių pozicijų koordinatorės vaidmenį. Ji pirmininkavo Sąjungos vidaus koordinavimo posėdžiams ir aktyviai dalyvavo nustatant bendrai sutartas pozicijų gaires.

2. Komisijos pasiūlymas buvo aptartas trijuose Socialinių klausimų darbo grupės posėdžiuose.³ Po šių diskusijų pirmininkaujanti valstybė narė peržiūrėjo tekstą⁴ ir jis buvo apsvarstytas trijuose Nuolatinių atstovų komiteto posėdžiuose.⁵
3. 2020 m. gruodžio 18 d. Nuolatinių atstovų komiteto posėdyje gavusi kelių delegacijų prašymą, pirmininkaujanti valstybė narė paprašė Tarybos Teisės tarnybos išanalizuoti ES kompetenciją, susijusią su 2019 m. Konvencija Nr. 190 dėl smurto ir priekabiavimo⁶ (toliau – Konvencija), ir nurodyti, kokių teisiškai perspektyvių priemonių gali būti imtasi jai ratifikuoti. Ši nuomonė pateikiama atsakant į tą prašymą. Joje atsižvelgiama į neseniai priimtą Teisingumo Teismo nuomonę 1/19 dėl Stambulo konvencijos; ši nuomonė buvo rengiama nuo 2019 m. ir buvo paskelbta 2021 m. spalio 6 d.⁷

II. APLINKYBĖS

4. Tarptautinė darbo konferencija Konvenciją priėmė 2019 m. birželio mėn. 108-ojoje (šimtmečio) sesijoje, kartu su Rekomendacija Nr. 206.⁸
5. Konvencija yra pirmasis tarptautinis dokumentas, kuriame išdėstyti kovos su smurtu ir priekabiavimu darbe standartai. 20 jos straipsnių yra suskirstyti į 8 skyrius. I ir II skyriuose nustatyta jos taikymo sritis, o III skyriuje išdėstyti pagrindiniai principai. Pagrindinės Konvencijos dėstomosios nuostatos pateiktos IV skyriuje ir yra susijusios su apsauga nuo smurto bei priekabiavimo ir jų prevencija darbo pasaulyje. V skyriuje numatytos vykdymo užtikrinimo ir teisių gynimo priemonės. VI skyriuje kalbama apie informuotumo didinimą, VII skyriuje nurodomi galimi Konvencijos nuostatų taikymo būdai, o VIII skyriuje pateikiamos nuostatos dėl jos ratifikavimo ir įsigaliojimo.

³ 2020 m. vasario 4 d., vasario 18 d. ir kovo 4 d.

⁴ Dok. ST 6533/20.

⁵ 2020 m. kovo 11 d., gruodžio 9 d. ir 18 d.

⁶ https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:12100:0::NO::P12100_ILO_CODE:C190

⁷ 2021 m. spalio 6 d. Teismo nuomonė 1/19 *Stambulo konvencija*, EU:C:2021:832. Taip pat žr. dok. ST 13800/21 pateiktą 2021 m. lapkričio 11 d. Tarybos Teisės tarnybos informacinį pranešimą dėl tos Teismo nuomonės.

⁸ https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:12100:0::NO::P12100_ILO_CODE:R206

6. 2019 m. spalio mėn. Taryba priėmė išvadas dėl TDO šimtmečio deklaracijos propagavimo, kuriose paragino valstybes narės ir Europos Komisiją „*stiprinti pastangas ir imtis atitinkamų veiksmų vadovaujantis TDO šimtmečio deklaracija, siekiant: (...) panaikinti (...) smurtą ir priekabiavimą darbo aplinkoje.*“⁹
7. Tuo metu, kai buvo rengiama ši nuomonė, dešimt TDO narių (dvi iš jų – ES valstybės narės) ėmėsi veiksmų, kad ratifikuotų Konvenciją.¹⁰ Konvencija įsigaliojo 2021 m. birželio 25 d.
8. Pagal TDO konstituciją tarptautinės organizacijos (pavyzdžiui, ES) negali tepti TDO šalimis. Todėl TDO konvencijų atžvilgiu ES gali naudotis savo kompetencija tik jas ratifikuojant jos valstybėms narėms, įgaliotoms veikti vadovaujantis ES interesais.¹¹

⁹ 2019 m. spalio 25 d. Tarybos išvados „Darbo ateitis: Europos Sąjunga propaguoja TDO šimtmečio deklaraciją“, dok. ST 13436/1/19 REV 1.

¹⁰ https://www.ilo.org/dyn/normlex/en/f?p=NORMLEXPUB:11300:0::NO::P11300_INSTRUMENT_ID:3999810.

¹¹ Žr. 1993 m. kovo 19 d. Nuomonės 2/91 TDO, EU:C:1993:106, 5 punktą.

Nuo 2005 m. Taryba yra įgaliojusi valstybes nares dėl ES interesų ratifikuoti penkias TDO konvencijas¹² ir vieną TDO protokolą, kurių tam tikros dalys priklauso ES kompetencijos sritims¹³.

9. Šioje nuomonėje analizuojama, ar ir koku mastu ES turi kompetenciją Konvencijos atžvilgiu, taip pat tokios ES kompetencijos pobūdis (III skirsnis). Remiantis tos analizės rezultatu, šioje nuomonėje taip pat nagrinėjamos teisiškai perspektyvios galimybės tęsti Konvencijos ratifikavimo procesą (IV skirsnis).

¹² 2005 m. balandžio 14 d. Tarybos sprendimas 2005/367/EB, įgaliojantis valstybes nares Bendrijos interesų labui ratifikuoti Tarptautinės darbo organizacijos konvenciją dėl jūrininkų tapatybės dokumentų (Konvencija Nr. 185), OL L 136, 2005 5 30, p. 1; 2007 m. birželio 7 d. Tarybos sprendimas 2007/431/EB, įgaliojantis valstybes nares Europos bendrijos interesų labui ratifikuoti Tarptautinės darbo organizacijos 2006 m. darbo jūroje konvenciją, OL L 161, 2007 6 22, p. 63; 2010 m. birželio 7 d. Tarybos sprendimas 2010/321/ES, kuriuo valstybės narės įgaliojamos Europos Sąjungos interesų labui ratifikuoti Tarptautinės darbo organizacijos 2007 m. Darbo žvejybos sektoriuje konvenciją (Konvencija Nr. 188), OL L 145, 2010 6 11, p. 12; 2014 m. sausio 28 d. Tarybos sprendimas 2014/52/ES, kuriuo valstybės narės įgaliojamos Europos Sąjungos interesų labui ratifikuoti 1990 m. Tarptautinės darbo organizacijos konvenciją dėl saugumo darbe naudojant chemines medžiagas (Konvencija Nr. 170), OL L 32, 2014 2 1, p. 33; 2014 m. sausio 28 d. Tarybos sprendimas 2014/51/ES, kuriuo valstybės narės įgaliojamos Europos Sąjungos interesų labui ratifikuoti 2011 m. Tarptautinės darbo organizacijos konvenciją dėl deramo darbo namų ūkio darbuotojams (Konvencija Nr. 189), OL L 32, 2014 2 1, p. 32.

¹³ 2015 m. lapkričio 10 d. Tarybos sprendimas (ES) 2015/2071, kuriuo valstybės narės įgaliojamos dėl Europos Sąjungos interesų ratifikuoti 1930 m. Tarptautinės darbo organizacijos konvencijos dėl priverstinio ar privalomojo darbo 2014 m. protokolo 1–4 straipsnių nuostatas, susijusias su teisiniu bendradarbiavimu baudžiamosiose bylose, OL L 301, 2015 11 18, p. 47; 2015 m. lapkričio 10 d. Tarybos sprendimas (ES) 2015/2037, kuriuo valstybės narės įgaliojamos dėl Europos Sąjungos interesų ratifikuoti 1930 m. Tarptautinės darbo organizacijos konvencijos dėl priverstinio ar privalomojo darbo 2014 m. protokolo nuostatas, susijusias su socialine politika, OL L 298, 2015 11 14, p. 23.

III. ES KOMPETENCIJOS KONVENCIJOS ATŽVILGIU TEISINĖ ANALIZĖ

A. ANALIZĖS TEISINIAI KRITERIJAI

1. ES kompetencijos egzistavimas

10. Pagal ES sutarties 5 straipsnyje nustatytą suteikimo principą ES gali veikti tik neperžengdama valstybių narių Sutartimis jai suteiktos kompetencijos ribų.
11. ES turi kompetenciją sudaryti tarptautinius susitarimus keturiais SESV 216 straipsniuose nurodytais atvejais¹⁴. Šios Konvencijos atveju, kadangi jos sudarymas nėra konkrečiai numatytas nei Sutartyse, nei teisiškai privalomame ES akte, ES gali turėti išorės kompetenciją jį sudaryti tokiu mastu, koku tai „būtina norint pasiekti vieną iš Sutartyse nurodytų tikslų“, arba todėl, kad jos sudarymas „gali turėti poveikį bendroms taisyklėms ar keisti jų apimtį“.
12. Teismo taikytas teisinis kriterijus, susijęs su būtinybe pasiekti vieną iš Sutarties tikslų, nebuvo labai griežtas. Teismas yra paaiškinęs, kad tais atvejais, kai sudaryti susitarimą „įgyvendinant Sąjungos politikos kryptis (...) būtina vienam iš Sutartyse numatytų tikslų pasiekti“, ES išorės kompetencijos egzistavimui „nėra taikoma sąlyga, susijusi su išankstiniu Sąjungos taisyklių, kurios gali būti paveiktos, priėmimu“¹⁵.

¹⁴ SESV 216 straipsnio 1 dalyje nustatyta: „Sąjunga gali sudaryti susitarimą su viena arba keliomis trečiosiomis šalimis arba tarptautinėmis organizacijomis, kai tai yra numatyta Sutartyse arba kai susitarimo sudarymas yra būtinas norint Sąjungos politikos sričių ribose pasiekti vieną iš Sutartyse nurodytų tikslų, arba kai jį numato Sąjungos teisiškai privalomas aktas, arba kai jis gali turėti poveikį bendroms taisyklėms ar keisti jų apimtį“.

¹⁵ 2017 m. gruodžio 5 d. Sprendimas byloje C-600/14 Vokietija prieš Tarybą (OTIF), EU:C:2017:935, 52 ir 67 punktai.

Be to, remdamasis išvada, kad vykdant išorės veiksmus prisidedama prie vieno iš Sutartyse numatytų tikslų, Teismas nusprendė, kad sąlyga dėl būtinybės pasiekti Sutartyje numatytą tikslą yra įvykdyta.¹⁶

13. Šiame punkte nėra būtina toliau svarstyti ketvirtąjį kriterijų dėl galimo poveikio bendroms taisyklėms arba jų apimties keitimo. Šis elementas taip pat priklauso teisiniam kriterijui dėl ES kompetencijos pobūdžio ir bus aptartas toliau.

2. ES kompetencijos pobūdis

14. Tokiu mastu, koku ES turi kompetenciją, ji gali būti išimtinė arba ja gali būti dalijamasi su valstybėmis narėmis.
15. Išimtinės ES išorės kompetencijos srityse valstybės narės negali priimti tarptautinių įsipareigojimų veikdamos ne per ES institucijas, nebent ES įgaliotų jas tai daryti (SESV 2 straipsnio 1 dalis).¹⁷

Kita vertus, srityse, kuriose ES kompetencija yra ne išimtinė, o pasidalijamoji, Taryba gali savo nuožiūra nustatyti, koku mastu ES gali naudotis šia galima kompetencija.¹⁸ Valstybės gali toliau naudotis savo išorės kompetencija tiek, kiek ES nepasinaudojo savo pasidalijamąja kompetencija (SESV 2 straipsnio 2 dalis).

¹⁶ Pirmiau nurodytas Sprendimas byloje C-600/14 *OTIF*, 60 punktas.

¹⁷ Pirmiau nurodyta 1993 m. kovo 19 d. Nuomonė 2/91 *TDO*, 25 ir 26 punktai; 2002 m. lapkričio 5 d. Sprendimas byloje C-471/98 *Komisija prieš Belgiją*, EU:C:2002:628, 95 punktas; 1971 m. kovo 31 d. Sprendimas byloje C-22/70 *Komisija prieš Tarybą (AETR)*, EU:C:1971:32, 22 punktas; 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimas byloje C-114/12 *Komisija prieš Tarybą*, EU:C:2014:2151, 66 ir 67 punktai; 2018 m. lapkričio 20 d. Sprendimas sujungtose bylose C-626/15 ir C-659/16 *Komisija prieš Tarybą (Vedelio jūra)*, EU:C:2018:925, 111 punktas.

¹⁸ Žr., *inter alia*, pirmiau nurodyto Sprendimo byloje C-600/14 *OTIF* 68 punktą; pirmiau nurodyto Sprendimo sujungtose bylose C-626/15 ir C-659/16 *Vedelio jūra* 126–127 punktus; 2006 m. gegužės 30 d. Sprendimo byloje C-459/03 *Komisija prieš Airiją*, EU:C:2006:345, 95–96 punktus.

16. Kalbant apie Konvenciją, reikia pažymėti, kad jokia jos nuostata nėra susijusi su klausimais, kuriais ES turėtų *a priori* išimtinę kompetenciją srityse, išvardytose SESV 3 straipsnio 1 dalyje¹⁹. Todėl tokiu mastu, koku ES turi išorės kompetenciją, jos išimtinį pobūdį gali nulemti tik SESV 3 straipsnio 2 dalis²⁰. Konvencijos atveju aktualus atrodo tik trečiasis SESV 3 straipsnio 2 dalyje pateiktas teiginys. Todėl Konvencijos nuostatos patenka į išimtinės ES išorės kompetencijos sritį tik tokiu mastu, koku jos „gali daryti poveikį bendroms taisyklėms ar pakeisti jų taikymo sritį.“
17. „Siekiant įvertinti, ar įsipareigojimai (...) „gali daryti poveikį bendroms taisyklėms ar pakeisti jų taikymo sritį“, kaip tai suprantama pagal SESV 3 straipsnio 2 dalį, reikia remtis suformuota Teisingumo Teismo jurisprudencija, pagal kurią toks pavojus yra, jeigu šie įsipareigojimai patenka į minėtų“ [ES] taisyklių taikymo sritį.“²¹ Kad būtų konstatuotas toks pavojus, nebūtina, kad sritys, kuriose prisiimami tarptautiniai įsipareigojimai, visiškai sutaptų su Sąjungos teisės aktų reglamentuojamomis sritimis.²² Be to, jei sritis yra daugiausia reglamentuojama ES teisės, tai gali lemti išimtinę ES kompetenciją²³.

¹⁹ SESV 3 straipsnio 1 dalyje nustatyta: „Sąjunga turi išimtinę kompetenciją šiose srityse: a) muitų sąjungos; b) vidaus rinkos veikimui būtinų konkurencijos taisyklių nustatymo; c) pinigų politikos valstybėms narėms, kurių valiuta yra euro; d) biologinių jūrų išteklių apsaugos pagal bendrą žuvininkystės politiką; e) bendros prekybos politikos.“

²⁰ SESV 3 straipsnio 2 dalyje nustatyta: „Sąjunga taip pat naudoja išimtinę kompetenciją tarptautiniams susitarimams sudaryti, kai jų sudarymas yra numatytas Sąjungos teisėkūros procedūra priimtame akte arba yra būtinas, kad Sąjunga galėtų naudotis savo vidaus kompetencija, arba jei jų sudarymas gali daryti poveikį bendroms taisyklėms ar pakeisti jų taikymo sritį.“

²¹ 2017 m. gegužės 16 d. Nuomonė 2/15 *Singapūras*, EU:C:2017:376, 180 punktas; pirmiau nurodytas Sprendimas byloje C-114/12 *Komisija prieš Tarybą*, 68 punktas; taip pat žr. pirmiau nurodyto Sprendimo byloje C-22/70 *AETR* 22, 30 ir tolesnius punktus.

²² Žr., *inter alia*, 2014 m. spalio 14 d. Nuomonės 1/13 *Hagos konvencija*, EU:C:2014:2303, 71–72 punktus; pirmiau nurodyto Sprendimo sujungtose bylose C-626/15 ir C-659/16 *Vedelio jūra* 113 punktą.

²³ Šis vertinimas turi būti grindžiamas atitinkamų taisyklių taikymo sritimi, pobūdžiu ir turiniu. Taip pat būtina atsižvelgti į numatomą būsimą atitinkamos srities Sąjungos teisės raidą. Žr. 2017 m. vasario 14 d. Nuomonės 3/15 *Marakešas*, EU:C:2017:114, 107–108 punktus; 2014 m. lapkričio 26 d. Sprendimo byloje C-66/13 *Green Network*, EU:C:2014:2399, 31–33 punktus; pirmiau nurodytos Nuomonės 1/13 *Hagos konvencija* 73–74 punktus; pirmiau nurodyto Sprendimo byloje C-114/12 *Komisija prieš Tarybą* 70 punktą; 2006 m. vasario 7 d. Nuomonės 1/03 *Luganas*, EU:C:2006:81, 126 punktą; pirmiau nurodytos Nuomonės 2/91 *TDO* 22 ir 25–26 punktus.

Tačiau padarius išvadą, kad sritis daugiausia reglamentuojama ES taisyklių, neišnyksta poreikis apibrėžti konkrečios srities, kuriai taikoma Konvencija ir kuri turi būti išnagrinėta vadovaujantis SESV 3 straipsnio 2 dalimi, ribas.²⁴

18. Šiuo požiūriu Teismas, pirma, nuosekliai laikėsi nuomonės, kad „*vidaus kompetencija gali lemti išimtinę išorės kompetenciją tik tuomet, kai yra įgyvendinta*“²⁵. Jei taip nėra, negali būti jokios numanomos išimtinės ES kompetencijos. Pirminės teisės nuostatos nėra „*bendros taisyklės*“, minimos SESV 3 straipsnio 2 dalies trečiajame teiginyje.²⁶
19. Antra, išvada, kad ES turi išimtinę kompetenciją tarptautinio susitarimo nuostatų atžvilgiu pagal SESV 3 straipsnio 2 dalies trečiąjį teiginį, gali būti padaryta tik remiantis susitarimo ir atitinkamų ES taisyklių tarpusavio santykio „*konkrečia analize*“, o ši turi būti „*visapusiška ir konkreti*“.²⁷ Bendras požiūris į šią analizę negali atitikti jurisprudencijoje nustatytų standartų.²⁸ Kaip pabrėžė Teismas, būtent atitinkama šalis turi „*pateikti įrodymų, kurie patvirtintų išorės kompetencijos išimtinį pobūdį, kuriuo tokia šalis ketina remtis*“²⁹.
20. Trečias Konvencijos kontekste nagrinėtinas klausimas susijęs su Teismo jurisprudencija minimalių reikalavimų srityje. Pagal šią jurisprudenciją, kai tarptautiniu susitarimu nustatomi minimalūs standartai srityje, kurioje ES teisėje taip pat numatyti tik minimalūs standartai, pavojus, kad bus daromas poveikis, paprastai nekyla. Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal savo konstituciją TDO gali nustatyti tik minimalius standartus.

²⁴ Tarybos Teisės tarnybos nuomonės, išdėstytos dok. 13795/16, 20 punktas.

²⁵ 1995 m. kovo 24 d. Nuomonės 2/92 *EBPO*, EU:C:1995:83, 36 punktas; 1994 m. lapkričio 15 d. Nuomonės 1/94 *PPO sutartis*, EU:C:1994:384, 89 punktas.

²⁶ Pirmiau nurodyta Nuomonė 2/15 *Singapūras*, 234 punktas.

²⁷ Pirmiau nurodyta Nuomonė 1/03 *Luganas*, 124 ir 133 punktai; pirmiau nurodytas Sprendimas byloje C-114/12 *Komisija prieš Tarybą*, 74–75 punktai; 2016 m. rugsėjo 8 d. generalinio advokato nuomonė, 3/15 *Marakešas*, EU:C:2016:657, 129–132 punktai; pirmiau nurodytas Sprendimas byloje C-66/13 *Green Network*, 44 punktas; pirmiau nurodyta Nuomonė 1/13 *Hagos konvencija*, 74 punktas.

²⁸ Išsamią jurisprudencijos analizę šiuo klausimu žr. Tarybos Teisės tarnybos nuomonėje, išdėstytoje dok. ST 13795/16.

²⁹ Pirmiau nurodytas Sprendimas byloje C-114/12 *Komisija prieš Tarybą*, 74–75 punktai; pirmiau nurodytas Sprendimas sujungtose bylose C-626/15 ir C-659/16 *Vedelio jūra*, 115 punktas. Plg. Komisijos pasiūlymo (COM(2020)24 final) aiškinamojo memorandumo 4 punktą (5 puslapis), kuriame be jokio papildomo pagrindimo nurodyta SESV 3 straipsnio 2 dalis.

Tačiau jurisprudencija dėl minimalių standartų neturėtų būti taikoma mechaniškai ir reikia išnagrinėti, ar ir pagal ES, ir pagal tarptautinę teisę valstybėms narėms paliekama realios laisvės.³⁰ Norint nustatyti, ar kyla pavojus „vienodam ir darniam Sąjungos taisyklių taikymui bei geram jų nustatytos sistemos veikimui“, būtina atidžiai išanalizuoti atitinkamas nuostatas.³¹ Atsižvelgiant į neseniai priimtą Teismo nuomonę 1/19, šis teisinis kriterijus tebėra aktualus.³²

B. KONVENCIJOS ANALIZĖ

21. Pasiūlyme nėra paaiškintas tikslus kompetencijos, kuria ES naudotusi, mastas ir pobūdis; Nuolatinių atstovų komitetui pateiktame peržiūretame tekste tai taip pat nepadaryta.³³
22. Todėl Teisės tarnyba atliko su Konvencija susijusios kompetencijos analizę atsižvelgdama į A skirsnyje apibendrintus parametrus. Šioje nuomonėje pateikiamas tos analizės rezultatas ir i) aptariamoms atitinkamos Konvencijos nuostatos, kiek tai susiję su ES kompetencijos egzistavimu, taip pat ii) nagrinėjamas ES kompetencijos pobūdis atsižvelgiantį esamas bendras taisykles.

1. ES kompetencijos egzistavimas

23. Pagrindinis Konvencijos tikslas – apsaugoti dirbančiuosius ir kitus asmenis darbo pasaulyje³⁴ nuo smurto ir priekabiavimo³⁵, atsirandančio dirbant, susijusio su darbu arba kylančio dėl darbo.³⁶

³⁰ Tarybos Teisės tarnybos nuomonės, išdėstytos dok. 13795/16, 26 punktas.

³¹ Žr.: pirmiau nurodytos Nuomonės 1/03 *Luganas* 128 ir 133 punktus.

³² Pirmiau nurodyta Nuomonė 1/19 *Stambulo konvencija*. Savo nuomonėje Teismas nesivadovavo generalinio advokato G. Hogan pasiūlymu, kad tokios papildomos analizės nereikia (žr. 2021 m. kovo 11 d. generalinio advokato nuomonės, EU:C:2021:198, 99 punktą). Teismo nuomonėje nepateikta konkrečių argumentų šiuo klausimu.

³³ Dok. ST 6533/20.

³⁴ Konvencijos 2 straipsnis.

³⁵ Kaip apibrėžta Konvencijos 1 straipsnyje.

³⁶ Konvencijos 3 straipsnis.

24. Konvencijos tikslų siekiama numatant apsaugos nuo smurto bei priekabiavimo ir šio reiškinių prevencijos darbo pasaulyje priemonės.³⁷ I skyriuje pateikiama apibrėžtis: terminas „smurtas ir priekabiavimas“ apibrėžiamas plačiai, tačiau yra susijęs tik su „darbo pasauliu“. Analogiškai, II skyriuje apsaugos aprėptis nustatyta nurodant „dirbančiuosius ir kitus asmenis darbo pasaulyje“. III skyriuje dėl pagrindinių principų reikalaujama, kad Konvenciją ratifikuojančios narės laikytųsi integruoto požiūrio į smurto ir priekabiavimo darbo pasaulyje prevenciją ir panaikinimą. Narės privalo uždrausti tokius veiksmus ir laikytis politikos, kuria kovojama su smurtu ir priekabiavimu, kartu taikant tokią politiką pagrindžiančias papildomas priemones, pavyzdžiui, nustatyti stebėsenos mechanizmus ir numatyti teisių gynimo priemones, sankcijas, paramą aukoms ir t. t.
25. Pagrindinės nuostatos, kuriomis įgyvendinami šie pagrindiniai principai, išdėstytos IV skyriuje (7–9 straipsniai) dėl apsaugos nuo smurto bei priekabiavimo ir jų prevencijos. Pagal 7 straipsnį reikalaujama, kad narės apibrėžtų ir uždraustų smurtą ir priekabiavimą darbo pasaulyje. 8 ir 9 straipsniuose nurodomos konkrečios priemonės, kurių TDO narės turi imtis, kad užkirstų kelią smurtui ir priekabiavimui darbe, be kita ko, reikalauti, kad darbdaviai imtųsi su tuo susijusių priemonių.
26. Nuostatos dėl vykdymo užtikrinimo priemonių ir teisių gynimo priemonių, būtinų pirmiau nurodytai apsaugos ir prevencijos politikai tinkamai įgyvendinti, išdėstytos V skyriuje. VI skyriuje numatomos kitos papildomos priemonės: konsultavimas, mokymas ir informuotumo didinimas.
27. Atsižvelgiant į tai, kas pirmiau išdėstyta, pagrindinis Konvencijos tikslas atitinka tikslus, kurių ES turi siekti pagal Sutarties nuostatas dėl socialinės politikos. Darbo sąlygų gerinimas yra vienas iš SESV 151 straipsnyje nustatytų tikslų. Kadangi smurtas ir priekabiavimas darbe gali daryti poveikį sveikai darbo aplinkai, pagal SESV 153 straipsnio 1 dalies a punktą dėl darbo aplinkos gerinimo ir rūpinimosi darbuotojų sveikata ir sauga ES yra kompetentinga priimti priemones, kuriomis apibrėžiamas ir draudžiamas toks elgesys.

³⁷ Konvencijos 7, 8, 9 ir 10 straipsniai.

28. SESV 153 straipsnio 1 dalies a punktas gali apimti visus Konvencijoje nustatytos plačios „smurto ir priekabiavimo“ apibrėžties elementus. Taigi, jis apima ir siauresnę smurto dėl lyties ir priekabiavimo darbe bei bet kokios kitos formos priekabiavimo, suprantamo kaip diskriminacijos forma, sąvoką.³⁸ ES taip pat turi papildomą kompetenciją, konkrečiai pagal SESV 153 straipsnio 1 dalies i punktą, 157 straipsnio 3 dalį arba 19 straipsnį, kurios taikymo sritis yra konkretesnė ir ribotesnė ir kuri gali apimti priekabiavimą, kuris yra suprantamas kaip diskriminacijos forma.
29. Kita ES kompetencija gali būti laikoma tiesiogiai susijusia su tam tikrais šalutiniais Konvencijos elementais. Pavyzdžiui, nors Konvencijoje nereikalaujama, kad priekabiavimas darbo pasaulyje būtų apibūdinamas kaip baudžiamosios teisės dalykas, ir todėl nebūtina nustatyti ES kompetencijos šiuo atžvilgiu, tokiu mastu, koku Konvencijoje numatytos vykdymo ir teisių gynimo priemonės iš esmės galėtų būti susijusios su baudžiamąja teise, ES turi tam tikrą kompetenciją, susijusią su asmenų teisėmis baudžiamajame procese ir nusikaltimo aukų teisėmis.³⁹ Analogiškai priekabiavimo aukų privatumas taip pat iš esmės yra saugomas pagal Bendrąjį duomenų apsaugos reglamentą.⁴⁰ Tačiau, nors tokia ES kompetencija gali būti tiesiogiai susijusi su tam tikrais šalutiniais elementais, ji neatitinka pagrindinio Konvencijos tikslo.
30. Todėl pagrindinių nuostatų analizės rezultatai patvirtina išvadą, kad Konvencijos dalykas patenka į ES kompetencijos sritį, konkrečiai – pagal SESV 153 straipsnio 1 dalies a punktą, ir galėtų padėti siekti Sutarties tikslų.
31. Be to, verta atkreipti dėmesį į toliau išdėstytas su kompetencijos analize tiesiogiai susijusias konkrečias pastabas.

³⁸ Dėl priekabiavimo ir diskriminacijos santykio, plg. Konvencijos 6 straipsnį ir preambulės septintą pastraipą.

³⁹ Pvz., SESV 82 straipsnio 2 dalies c punktas ir 2012 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2012/29/ES, kuria nustatomi būtiniausi nusikaltimų aukų teisių, paramos joms ir jų apsaugos standartai ir kuria pakeičiamas Tarybos pamatinis sprendimas 2001/220/TVR (OL L 315, 2012 11 14, p. 57–73).

⁴⁰ 2016 m. balandžio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2016/679 dėl fizinių asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ir kuriuo panaikinama Direktyva 95/46/EB (Bendras duomenų apsaugos reglamentas) (OL L 119, 2016 5 4, p. 1–88).

Konvencijos subjektinė taikymo sritis

32. Pirma, kiek tai susiję su taikymo sritimi, Konvencijos 2 straipsnyje kalbama bendrai ir nurodomas tikslas apsaugoti dirbančiuosius ir kitus asmenis darbo pasaulyje, įskaitant „*asmenis, kurie vykdo darbdavio įgaliojimus, pareigas ar atsakomybę*“. Todėl reikia įvertinti, ar taikymo sritis apima daugiau nei vien dirbančiųjų apsaugą, kaip tai suprantama pagal Sutarties nuostatas dėl socialinės politikos.
33. Šiame kontekste galima atskirti šią Konvencijos nuostatą, kurioje minimi asmenys, „*kurie vykdo darbdavio įgaliojimus, pareigas ar atsakomybę*“, nuo kitų Konvencijos straipsnių, kuriuose darbdaviai minimi kaip asmenys, kuriems tenka atsakomybė užkirsti kelią smurtui ir priekabiavimui darbo pasaulyje, o ne kaip asmenų, kurie turi būti apsaugomi nuo tokių veiksmų, kategorija. Tai visų pirma pasakytina apie vieną iš pagrindinių Konvencijos dėstomosios dalies nuostatų, 9 straipsnį, kuriuo TDO narėms nustatoma pareiga reikalauti, kad darbdaviai imtųsi tinkamų priemonių siekiant užkirsti kelias smurtui ir priekabiavimui darbe.
34. Todėl Teisės Tarnyba mano, kad asmenų, „*kurie vykdo darbdavio įgaliojimus, pareigas ar atsakomybę*“ įtraukimas į Konvencijoje numatytos apsaugos taikymo sritį neturi būti suprantamas kaip nuoroda į darbdavį, ir ji taikoma asmenims darbinio pavaldumo sistemoje, kurie taip pat gali susidurti su priekabiavimu kaip kiti asmenys, kurie laikomi dirbančiaisiais plačiąja prasme. Todėl šis elementas nėra toks, kad keltų abejonių dėl to, ar esama ES kompetencijos.

Kolektyvinės derybos

35. Antra, aiškinamajame memorandume, pridėtame prie Komisijos pasiūlymo, teigiama, kad Konvencijoje yra valstybių narių kompetencijai priklausančių nuostatų *derybų dėl kolektyvinių sutarčių* klausimais.⁴¹

⁴¹ Komisijos aiškinamasis memorandumas, dok. ST 5442/20, p. 5, 2.2. punktas.

36. Konvencijoje kolektyvinės derybos minimos 5 straipsnyje (Konvencijos III skyrius „Pagrindiniai principai“) ir 12 straipsnyje (VII skyrius „Taikymo būdai“).
37. 5 straipsnyje teigiama, kad *„kiekviena [Konvenciją ratifikavusi TDO] narė gerbia, skatina ir įgyvendina pagrindinius principus ir teises darbe, būtent asociacijų laisvę ir veiksmingą teisės į kolektyvines derybas pripažinimą, visų formų priverstinio ar privalomojo darbo panaikinimą, veiksmingą vaikų darbo panaikinimą ir diskriminacijos panaikinimą užimtumo ir profesinės veiklos srityse, taip pat skatina deramą darbą“*. (pabraukta papildomai).
38. Nors šioje nuostatoje ir minimos kolektyvinės derybos, Konvencijos sistemoje ši nuostata turi tik programinę vertę, nenustato konkrečių pareigų TDO narėms ir atspindi pagrindinius ES teisės principus.⁴² Be to, SESV X antraštinėje dalyje dėl socialinės politikos ES suteikta kompetencija šioje srityje. Galiojančiuose ES teisės aktuose jau reikalaujama, kad valstybės narės skatintų socialinių partnerių socialinį dialogą, susijusį su kova su diskriminacija ir priekabiavimu.⁴³
39. 12 straipsnyje aiškiai nustatyta, kad ši Konvencija taikoma *„įgyvendinant nacionalinius įstatymus ir kitus teisės aktus, taip pat kolektyvines sutartis arba kitas nacionalinę praktiką atitinkančias priemones“*. Kadangi TDO narės yra vien valstybės, nacionalinių įstatymų ir kitų teisės aktų nurodymas yra savaime suprantamas ir nėra tiesiogiai susijęs su kompetencijos pasidalijimo tarp ES ir jos valstybių narių analize.
40. Atsižvelgdama į tai, Teisės Tarnyba laikosi nuomonės, kad *kolektyvinių derybų* paminėjimas tose dvejose Konvencijos nuostatose nėra tokio pobūdžio, kad ES negalėtų turėti kompetencijos jų atžvilgiu.

⁴² Dėl kolektyvinių derybų žr. Pagrindinių teisių chartijos 28 straipsnį. Kitiems Konvencijos 5 straipsnio elementams taikomas SESV 9 straipsnis arba Chartijos 5, 12, 21 ir 32 straipsniai.

⁴³ Žr., pavyzdžiui, 2006 m. liepos 5 d. Direktyvos 2006/54/EB dėl moterų ir vyrų lygių galimybių ir vienodo požiūrio į moteris ir vyrus užimtumo bei profesinės veiklos srityje principo įgyvendinimo (nauja redakcija) (OL L 204, 2006 7 26, p. 23–36) 21 straipsnį (dėl socialinio dialogo).

41. Dėl pirmiau nurodytų priežasčių galima daryti išvadą, kad, atsižvelgiant į tai, kad Konvencija padeda siekti ES tikslų, visų pirma socialinės politikos srityje, ES turi kompetenciją ją sudaryti.

2. ES kompetencijos pobūdis

42. ES jau yra pasinaudojusi tam tikra savo kompetencija Konvencijos taikymo srityse ir priėmusi antrinės teisės aktų. Kaip primenama pirmiau, siekiant nustatyti ES išorės kompetencijos tose srityse pobūdį, šiuos teisės aktus reikia nagrinėti atsižvelgiant į SESV 3 straipsnio 2 dalį.
43. Keli ES teisės aktai politikos srityse, kurioms taikoma Konvencija, buvo priimti siekiant įgyvendinti nediskriminavimo principą.⁴⁴ Šiuose ES teisės aktuose nustatomi tik minimalūs standartai⁴⁵, todėl *a priori* nėra pavojaus, kad jiems padarytų poveikį Konvencija, kuria taip pat nustatomi tokie minimalūs standartai.
44. Nuostatos, kurias šiuo atžvilgiu vertėtų išnagrinėti išsamiau, yra susijusios su priekabiavimo apibrėžtimi, taip pat vykdymu ir teisių gynimo priemonėmis.

⁴⁴ Pvz., 2010 m. liepos 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2010/41/ES dėl vienodo požiūrio į savarankiškai dirbančius vyrus ir moteris principo taikymo, kuria panaikinama Tarybos direktyva 86/613/EEB (OL L 180, 2010 7 15, p. 1–6); 2006 m. liepos 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/54/EB dėl moterų ir vyrų lygių galimybių ir vienodo požiūrio į moteris ir vyrus užimtumo bei profesinės veiklos srityje principo įgyvendinimo (nauja redakcija) (OL L 204, 2006 7 26, p. 23–36); 2000 m. lapkričio 27 d. Tarybos direktyva 2000/78/EB, nustatanti vienodo požiūrio užimtumo ir profesinėje srityje bendruosius pagrindus (OL L 303, 2000 12 2, p. 16–22).

⁴⁵ Visų pirma Direktyvos 2010/41/ES 23 konstatuojamojoje dalyje, Direktyvos 2006/54/EB 27 straipsnyje, Tarybos direktyvos 2000/78/EB 28 konstatuojamojoje dalyje ir 8 straipsnyje.

Priekabiavimo apibrėžtis ir uždraudimas

45. Kai kuriuose atitinkamuose ES teisės aktuose pateikiama tokia priekabiavimo apibrėžtis: „*kai nepageidaujamu elgesiu, susijusiu su [tam tikras diskriminavimo pagrindas], siekiama pakenkti arba pakenkiama žmogaus orumui ir siekiama sukurti arba sukuriami bauginanti, priešiška, menkinanti, žeminanti ar užgauli aplinka.*“⁴⁶
46. Remiantis Konvencijos 1 straipsniu, „*sąvoka „smurtas ir priekabiavimas“ darbo pasaulyje reiškia įvairų nepriimtinių elgesį ir praktikas ar jų grėsmę, nesvarbu, ar tai yra vienintelis, ar kartotinis įvykiai, kuriais siekiama padaryti fizinę, psichologinę, seksualinę ar ekonominę žalą, dėl kurių ši žala padaroma arba gali būti padaryta, įskaitant smurtą ir priekabiavimą dėl lyties*“.⁴⁷
47. Palyginus ES apibrėžtį su Konvencijos apibrėžtimi, pastebimi du pagrindiniai skirtumai.
48. Pirma, priekabiavimo sąvoka esamuose ES teisės aktuose aiškiai neapima smurto kaip tam tikros rūšies veiksmo, kuris gali būti laikomas priekabiavimu.⁴⁸ Tačiau atrodo aišku, kad Konvencijoje nurodytas įvairus „*nepriimtini[as] elges[ys] ir praktik[os] (...), kuriais siekiama padaryti fizinę, psichologinę, seksualinę ar ekonominę žalą, dėl kurių ši žala padaroma arba gali būti padaryta*“ iš esmės atitinka veiksmus, kuriais „*siekiama pakenkti arba pakenkiama asmens orumui ir siekiama sukurti arba sukuriami bauginanti, priešiška, menkinanti, žeminanti ar užgauli aplinka*“. Todėl formuluočių skirtumas nereiškia esminio šia sąvoka žymimo veiksmų pobūdžio skirtumo.

⁴⁶ Žr. Direktyvos 2006/54/EB 2 straipsnio 1 dalies c punktą, Direktyvos 2010/41/EB 3 straipsnio c punktą, Tarybos direktyvos 2000/78/EB 2 straipsnio 3 dalį.

⁴⁷ Konvencijos 1 straipsnyje toliau dėstoma: „*b) sąvoka „smurtas ir priekabiavimas dėl lyties“ reiškia smurtą ir priekabiavimą, nukreiptą prieš asmenis dėl jų lyties arba neproporcingai paveikiantį tam tikros lyties asmenis, įskaitant seksualinį priekabiavimą*“.

⁴⁸ Nėra nei Sąjungos teisės aktų, nei Komisijos pasiūlymų dėl teisėkūros procedūra priimamų aktų dėl smurto apskritai darbo pasaulyje, tačiau keliuose Sąjungos teisės aktuose sprendžiamas priekabiavimo užimtumo ir profesinės veiklos srityje klausimas.

49. Antra, Konvencijoje pateikiamoje smurto ir priekabiavimo apibrėžtyje nenurodyta, kokie yra tokio nepageidaujamo elgesio pagrindai, o ES priekabiavimo apibrėžtis apima tik su konkrečiomis priežastimis susijusį elgesį. Taip yra dėl to, kad šiuo metu ES priekabiavimo apibrėžtis yra įtraukta į teisėkūros procedūra priimtus aktus, kuriuose daugiausia dėmesio skiriama konkrečioms nediskriminavimo klausimams, kaip primenama 43 punkte, o Konvencijoje priekabiavimo problema sprendžiama darbuotojų saugos ir sveikatos apsaugos požiūriu. Kadangi į ES nustatytą priekabiavimo apibrėžtį yra įtrauktas motyvacinis elementas, priekabiavimo savoka ES teisės aktuose šiuo metu yra siauresnė už Konvencijoje vartojamą smurto ir priekabiavimo sąvoką.
50. Be to, Konvencijos 7 straipsnyje numatyta, kad TDO narių smurto ir priekabiavimo apibrėžtys turi būti suderintos su Konvencijos 1 straipsnyje pateikta apibrėžtimi, tačiau TDO narės išlaiko tam tikrą veiksmų laisvę, kiek tai susiję su tikslu jos formulavimu nacionaliniu lygmeniu.⁴⁹ Tai taikoma ir ES teisės aktuose pateikiamoms priekabiavimo apibrėžtims, nes valstybėms narėms paliekama galimybė savo nuožiūra tokias apibrėžtis įgyvendinti savo nacionalinėse teisinėse sistemose.
51. Panašiai ir pagrindinės Konvencijos dėstomosios dalies nuostatos, visų pirma 8 ir 9 straipsniai, tėra palyginti bendro pobūdžio ir tikrai suteikia galimybių TDO narėms savo nuožiūra pasirinkti, kokio pobūdžio tinkamas priemonės taikyti, kad būtų laikomasi Konvencijos. Nors ES yra pasinaudojusi savo įgaliojimais kai kurių Konvencijos dalių atžvilgiu ir priėmusi 43 dalyje minėtus teisės aktus, nėra pagrindo išvadai, kad Konvencija toms taisyklėms darytų poveikį.
52. Todėl nėra pavojaus, kad Konvencijos nuostatos dėl smurto ir priekabiavimo apibrėžties bei draudimo darytų poveikį galiojančioms ES taisyklėms ar pakeistų jų taikymo sritį, kaip tai suprantama SESV 3 straipsnio 2 dalyje. Taigi negalima laikyti, kad ES kompetencija pirmiau nurodytais klausimais, nors ja ir pasinaudota, yra išimtinė.

⁴⁹ Konvencijos 1 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad nacionalinės apibrėžtys neturi būti grindžiamos smurto ir priekabiavimo atskyrimu nuo smurto ir priekabiavimo dėl lyties, o tai reiškia, kad nenustatoma pareiga tiksliai atkartoti Konvencijos apibrėžtį.

Vykdymas ir teisių gynimo priemonės

53. Kai kurios Konvencijos 10 straipsnio „Vykdymas ir teisių gynimo priemonės“ nuostatos yra susijusios su sritimis, kuriose ES nėra pasinaudojusi savo kompetencija, pavyzdžiui, dirbančiųjų teise pasitraukti iš darbinės situacijos, kuriai susidarius jie turi pagrįstų priežasčių manyti, kad tokia situacija kelia neišvengiamą ir rimtą pavojų dėl smurto ir priekabiavimo,⁵⁰ ir konkrečias nacionalinių organų pareigas, susijusias su smurtu ir priekabiavimu darbo pasaulyje⁵¹. Pagal pirmiau nurodytą jurisprudenciją ES kompetencija šiais klausimais negali būti laikoma išimtinė.
54. Kai kurios kitos 10 straipsnio nuostatos yra susijusios su sritimis, kuriose ES jau yra pasinaudojusi tam tikra savo kompetencija ir priėmusi atitinkamus teisės aktus, pavyzdžiui, nustačiusi pareigą valstybėms narėms imtis tinkamų priemonių, kuriomis būtų stebimi nacionaliniai įstatymai ir kiti teisės aktai, susiję su priekabiavimu darbo pasaulyje, ir užtikrinamas jų vykdymas, numatoma, kad aukoms būtų nustatyti saugūs ir veiksmingi ginčų

⁵⁰ Konvencijos 10 straipsnio g punktas.

⁵¹ Konvencijos 10 straipsnio h punktas

ir skundų sprendimo mechanizmai,⁵² taip pat pareigą užtikrinti galimybę paprastai pasinaudoti tinkamomis ir veiksmingomis teisių gynimo priemonėmis bei procedūromis ir apsauga nuo atsakomųjų veiksmų⁵³ ir apsaugoti aukų privatumą.⁵⁴

55. Tačiau šiose srityse ES neturi išimtinės kompetencijos, nes Konvencija negali paveikti priimtų bendrų taisyklių taip, kaip numatyta SESV 3 straipsnio 2 dalyje. Kai kuriuose atitinkamuose ES teisės aktuose numatytos pagrindinės procesinės teisės, kuriomis valstybėms narėms sudaromos sąlygos toliau taikyti arba priimti didesnės apsaugos priemonės. Kitose srityse, visų pirma aukų privatumo apsaugos srityje, ES teisės aktai yra išsamesni, tačiau jiems negali daryti poveikio priemonės, kurios turi būti priimtose pagal Konvenciją, nes TDO narėms yra palikta gana daug galimybių veikti savo nuožiūra.

⁵² Konvencijos 10 straipsnio a ir e punktai. Žr., pvz., Direktyvos 2010/41/ES 11 straipsnį ir Direktyvos 2006/54/EB III antraštinės dalies 2 skyrių, kuriais lygybės įstaigoms suteikiamas vaidmuo nacionalinių teisės aktų stebėsenos procese, ir tam tikru mastu Direktyvos 2012/29/ES 8 ir 9 straipsnius, susijusius su konkrečiais veiksmais, kuriais nusikaltimų aukoms teismo procesų metu teikiama parama.

⁵³ Konvencijos 10 straipsnio b punktas ir 10 straipsnio g punktas, susijęs su kerštu. Ši TDO nuostata iš dalies sutampa su Sąjungos teisės aktais, susijusiais su (Sąjungos tipo) priekabiavimu darbo vietoje, kuriais numatomi konkretūs vykdymo užtikrinimo mechanizmai (pvz., Direktyvos 2010/41/ES 10 straipsnis, Direktyvos 2006/54/EB III antraštinės dalies 1 skyrius). Be to, Direktyva 2012/29/ES, kuria nusikaltimų aukoms suteikiamos pagrindinės procesinės teisės, yra aktuali tokio elgesio, kuriam taikoma (TDO tipo) smurto ir priekabiavimo darbo pasaulyje apibrėžtis ir kuris nacionaliniu lygmeniu laikomas nusikalstamomis veikomis, aukoms. Sąjungos teisės aktuose numatomos pagrindinės procesinės teisės, vartojamos palyginti bendro pobūdžio formuluotės ir valstybėms narėms paliekama plačių galimybių taisyklės taikyti savo nuožiūra. Be to, visos tos teisės yra minimalūs standartai, o valstybės narės gali toliau taikyti arba priimti didesnės apsaugos priemones.

⁵⁴ Konvencijos 10 straipsnio c punktas. 10 straipsnio c punkto dalys, kuriose minimas asmenų privatumas, iš dalies sutampa su Reglamentu (ES) 2016/679 (BDAR) tiek, kiek asmens informacija, susijusi su smurto ir priekabiavimo epizodu, yra tvarkoma taip, kaip numatyta tame teisės akte. BDAR taisyklės yra labai išsamios, o Konvencijos 10 straipsnio c punktas apsiriboja bendrąja apaugos pareiga, nenurodant konkrečių sąlygų. Taigi, 10 straipsnio c punktas palieka gana daug galimybių TDO narėms savo nuožiūra imtis konkrečių veiksmų šiuo atžvilgiu ir yra suderinamas su BDAR tikslu ir turiniu. Be to, pažymėtina, kad BDAR aiškiai leidžia valstybėms narėms nustatyti konkrečias taisykles dėl asmens duomenų tvarkymo su darbo santykiais susijusiame kontekste.

56. Todėl nėra pavojaus, kad Konvencijos dėsamosios dalies nuostatas atitinkančios vykdymo užtikrinimo ir teisių gynimo priemonės darytų poveikį galiojančioms Sąjungos taisyklėms ar pakeistų jų taikymo sritį, kaip tai suprantama SESV 3 straipsnio 2 dalyje. Taigi negalima laikyti, kad ES kompetencija pirmiau nurodytais klausimais, nors ja ir iš dalies pasinaudota, yra išimtinė.

C. KOMPETENCIJOS ANALIZĖS REZULTATAI

57. Atsižvelgiant į pirmiau išdėstytą analizę, Sutartimis Europos Sąjungai suteikta kompetencija gali apimti visą Konvenciją, tačiau dėl to, kad tiek galiojančiomis ES taisyklėmis, tiek Konvencijos nuostatomis nustatomi minimalūs standartai, Konvencija negali turėti poveikio galiojančioms ES taisyklėms ar pakeisti jų taikymo srities, todėl jokių Konvencijos nuostatų atžvilgiu išimtinės ES kompetencijos nenustatyta.

IV. KONVENCIJOS RATIFIKAVIMO TEISINĖS GALIMYBĖS

58. Analizės rezultatai rodo, kad visai Konvencijai taikoma pasidalijamoji, t. y. neišimtinė, ES kompetencija, todėl valstybės narės turi skirtingų teisinių būdų jai ratifikuoti.⁵⁵
59. Kaip paaiškinta 15 punkte, pasinaudoti ar nepasinaudoti, ir koku mastu, galima ES kompetencija – tai politinis Tarybos sprendimas.⁵⁶
60. Priklausomai nuo pasirinkto sprendimo, galima numatyti tris galimybes:
- a) vien ES susitarimas: ratifikuojant Konvenciją gali būti pasinaudota vien ES atitinkama kompetencija,
 - b) mišrioji kompetencija: be valstybių narių kompetencijos atitinkama kompetencija iš dalies pasinaudotų ir ES,

⁵⁵ Primenama, kad, kaip paaiškinta 8 punkte, pati ES Konvencijos sudaryti negali.

⁵⁶ Žr. Tarybos Teisės tarnybos nuomonę, išdėstytą dok. 5591/21. Žr., *inter alia*, pirmiau cituoto Sprendimo byloje C-600/14 OTIF, 68 punktą.

c) ES nedalyvauja: valstybės narės priima sprendimą vienos, laikydamosi savo įsipareigojimų pagal Sutartis ir ES *acquis* (pagal ES sutarties 4 straipsnio 3 dalį)⁵⁷.

61. Prieš pradėdant išsamiau nagrinėti šias galimybes, reikia pateikti keletą preliminarinių pastabų.
62. Pirma, jei Taryba nuspręstų pasinaudoti visa arba kai kuria galima ES kompetencija, susijusia su Konvencija, atsižvelgiant į tai, kad pati ES kaip tokia negali tapti Konvencijos šalimi (žr. 8 punktą), tinkama teisinė priemonė būtų Tarybos sprendimas, kuriuo valstybės narės įgaliojamos dėl ES interesų ratifikuoti Konvenciją (visą arba iš dalies)⁵⁸.
63. Tokio Tarybos sprendimo procedūrinis teisinis pagrindas būtų SESV 218 straipsnio 6 dalies a punkto v papunktis. Jo materialinis teisinis pagrindas turi būti nustatytas atsižvelgiant į sritį, kurioje naudojamas ES kompetencija.
64. Šiuo atžvilgiu Teismas nuosekliai tvirtino, kad „*Sąjungos teisės akto teisinio pagrindo pasirinkimas, įskaitant priimtą aktą siekiant sudaryti tarptautinį susitarimą, turi būti grindžiamas objektyviais kriterijais, kuriems gali būti taikoma teisminė kontrolė ir prie kurių priskirtini tokio teisės akto kontekstas, tikslas ir turinys*“.⁵⁹ Jis nurodė „*svarbiausių tikslų ir sudedamųjų dalių*“ kriterijų (taip pat vadinamą svorio centro kriterijumi), kuriuo remiantis, jei Tarybos sprendimas turi kelias sudedamąsias dalis arba juo siekiama kelių tikslų, „*jam priimti taikoma balsavimo taisyklė turi būti nustatoma atsižvelgiant į pagrindinį arba svarbiausią tikslą ar sudedamąją dalį*“.⁶⁰

⁵⁷ Išsamus Sąjungos sudarytų tarptautinių susitarimų pobūdžio paaiškinimas (vien Sąjungos susitarimai, palyginti su mišriais susitarimais) pateiktas Tarybos Teisės tarnybos nuomonėje, išdėstytoje dok. ST 12866/19.

⁵⁸ Tarybos Teisės tarnybos nuomonės, išdėstytos dok. 15370/14, 12 ir 19 punktai.

⁵⁹ Pirmiau nurodyta Nuomonė 1/19 *Stambulo konvencija*, 284 punktas.

⁶⁰ Pavyzdžiui, 2018 m. rugsėjo 4 d. Sprendimas byloje C-244/17 *Komisija prieš Tarybą (Susitarimas su Kazachstanu)*, EU:C:2018:662, 37 ir 38 punktai.

65. Be to, vadovaujantis jurisprudencija, „[t]ačiau jeigu paaiškėja, kad aktu kartu siekiama kelių tikslų arba jis turi kelias neatskiriamas sudedamąsias dalis ir nė viena iš dalių nėra papildoma kitos atžvilgiu ir dėl to taikomos skirtingos Sutarčių nuostatos, tokia priemonė išimties tvarka turi būti grindžiama atitinkamais skirtingais teisiniais pagrindais. (...) Taigi, konkrečiai kalbant apie tarptautinį susitarimą, kuriuo siekiama kelių tikslų arba kuris turi kelias sudedamąsias dalis, pažymėtina, kad reikia patikrinti, ar šio susitarimo nuostatos, kuriomis siekiama vieno tikslo arba kurios sudaro vieną šio susitarimo sudedamąją dalį, yra priedas, būtinas užtikrinti to susitarimo nuostatų, kuriomis siekiama kitų tikslų arba kurios sudaro kitas sudedamąsias dalis, veiksmingumui, arba ar jų „taikymo sritis yra ypač ribota“ (...). (...) Be to, tarp kriterijų, kuriais remiantis nustatoma, ar teisės akto tikslą arba sudedamąją dalį galima išskirti kaip papildomą, yra tam skirtų nuostatų skaičius, atsižvelgiant į šio akto nuostatų visumą, ir šiose nuostatose įtvirtintų įsipareigojimų turinys ir apimtis. (...) Vis dėlto dvigubu teisiniu pagrindu negalima remtis, kai numatytos procedūros pagal kiekvieną iš tokių pagrindų nesuderinamos tarpusavyje“.⁶¹

66. Todėl, kai aktas yra susijęs su įvairiomis kompetencijos sritimis, materialinis teisinis pagrindas, kuriuo grindžiamas jo priėmimas, atspindi ne visas kompetencijos sritis, kuriomis naudojamosi priimant tą aktą, o tik tas, kurios atitinka jo pagrindinį (-ius) tikslą (-us) arba sudedamąją (-ąsias) dalį (-is)⁶². Taigi, Tarybos sprendimo, kuriuo suteikiami įgaliojimai sudaryti tarptautinį susitarimą, svario centras gali kisti atsižvelgiant į kompetenciją, kuria Taryba nusprendžia naudotis ES vardu⁶³, o nuo to priklauso taikytini materialiniai teisiniai pagrindai.

⁶¹ Pirmiau nurodyta Nuomonė 1/19 *Stambulo konvencija*, 285–288 punktai.

⁶² Žr., pavyzdžiui, 2009 m. lapkričio 30 d. Nuomonės 1/08 *GATS*, EU:C:2009:739, 166 punktą; pirmiau nurodyto Sprendimo byloje C-244/17 *Komisija prieš Tarybą* 45–46 punktus; 2017 m. liepos 26 d. Nuomonės 1/15 *PNR duomenų perdavimas iš ES į Kanadą*, EU:C:2017:592, 90–94 punktus.

⁶³ Kaip paaiškinta 15 punkte, Sąjunga neprivalo naudotis savo galima kompetencija.

67. Antra, kalbant apie tokio Tarybos sprendimo teisinę galią, pažymima, kad pagal SESV 288 straipsnį sprendimas „*privalomas visas*“. Todėl toks Tarybos sprendimas yra privaloma priemonė, priešingai nei Tarybos išvados arba Komisijos rekomendacijos, kuriose pabrėžiama ratifikavimo svarba. Be to, kadangi valstybės narės būtų įgaliotos dėl ES interesų ratifikuoti Konvenciją, tai apima visą ES. Taip pat pagal ES sutarties 4 straipsnio 3 dalyje nustatytą lojalaus bendradarbiavimo principą reikalaujama: „*[k]ad užtikrintų pagal Sutartis ar Sąjungos institucijų aktus atsirandančių pareigų vykdymą, valstybės narės imasi bet kurių reikiamų bendrų ar specialių priemonių*“. Teismas yra išaiškinęs, kad ES ir valstybės narės turi glaudžiai bendradarbiauti tiek sudarydamos susitarimus, tiek vykdydamos priimtus įsipareigojimus⁶⁴. Tai visų pirma taikoma tais atvejais, kai ES negali viena pati ratifikuoti Konvencijos ir todėl gali naudotis savo išorės kompetencija tik tarpininkaujant valstybėms narėms, kurios veikia bendrai⁶⁵. Atitinkamai, jeigu Taryba nuspręstų naudotis ES kompetencija ir tokiu mastu, koku ji tai nuspręstų, valstybės narės privalėtų dėl ES interesų ratifikuoti Konvenciją.

⁶⁴ Žr. pirmiau nurodytos Nuomonės 2/91 *TDO* 36 punktą; taip pat žr. pirmiau nurodytos Nuomonės 1/08 *GATS* 136 punktą; 2001 m. gruodžio 6 d. Nuomonės 2/00 *Kartachenos biosaugos protokolas*, EU:C:2001:664, 18 punktą; pirmiau nurodytos Nuomonės 1/94 *PPO sutartis* 108 punktą; 2010 m. balandžio 20 d. Sprendimo byloje C-246/07 *Komisija prieš Švediją*, EU:C:2010:203, 73 punktą ir pirmiau nurodytos Nuomonės 1/19 *Stambulo konvencija* 248 punktą.

⁶⁵ Pirmiau nurodyta Nuomonė 2/91 *TDO*, 5 punktas.

D. TARYBOS SPRENDIMAS, KURIUO VALSTYBĖS NARĖS ĮGALIOJAMOS DĖL ES INTERESŲ RATIFIKUOTI VISĄ KONVENCIJĄ

68. Taryba galėtų nuspręsti visiškai pasinaudoti ES išorės kompetencija, taigi, priimti Tarybos sprendimą, kuriuo valstybės narės įgaliojamos dėl ES interesų ratifikuoti visą Konvenciją⁶⁶.
69. Taip nusprendus būtų sudarytas vien ES susitarimas. Pagal ES teisę valstybės narės būtų įpareigosotos dėl ES interesų ratifikuoti Konvenciją.
70. Jei Taryba pasirinktų šią galimybę, Tarybos sprendimo projekto redakciją, kuri paskutinį kartą buvo aptarta Nuolatinių atstovų komiteto lygmeniu⁶⁷, reikėtų iš dalies pakeisti:
- pirma, reikėtų išbraukti tai, kad sprendimas yra susijęs tik su tam tikromis Konvencijos dalimis;
 - antra, reikėtų pataisyti materialinį teisinį pagrindą. Kaip minėta 65 punkte, jurisprudencijoje paaiškinama, kad pasirenkant ES teisės akto teisinį pagrindą turi būti remiamasi visų pirma to akto tikslu ir turiniu. Kalbant apie visai Konvencijai taikomą Tarybos sprendimą, šiuo atžvilgiu turi būti atsižvelgta į visą šio tarptautinio susitarimo tekstą.

⁶⁶ Sprendime byloje *Vedelio jūra* Teismas išaiškino, kad „(...) vien aplinkybė, jog Sąjungos veikimas tarptautinėje arenoje priskiriamas kompetencijai, kuria ji dalijasi kartu su valstybėmis narėmis, neužkerta kelio Tarybos galimybei surinkti reikalaujamą balsų daugumą, kad Sąjunga viena įgyvendintų šią išorės kompetenciją“ (pirmiau nurodyto Sprendimo bylose C-626/15 ir C-659/16 126 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija). Taip pat žr. pirmiau nurodytos Nuomonės 1/19 *Stambulo konvencija* 248 punktą.

⁶⁷ Dok. ST 6533/20.

71. Remiantis III skirsnio B dalyje apibendrinta Konvencijos analize, manoma, kad pagrindinis šio tarptautinio susitarimo tikslas ir paskirtis yra gerinti darbo aplinką ir užtikrinti darbuotojų sveikatos apsaugą ir saugą darbo pasaulyje. Atsižvelgiant į tai, kad smurtas ir priekabiavimas dėl lyties yra tik pagal Konvenciją draudžiamo elgesio pakategorė, tai, kad jis pripažįstamas kaip viena iš smurto ir priekabiavimo darbe formų, nereiškia, kad pagrindinis Konvencijos tikslas ir paskirtis yra susiję su diskriminacija dėl lyties.
72. Todėl, atsižvelgdama į jurisprudencijoje nustatytus kriterijus, Teisės tarnyba mano, kad SESV 153 straipsnio 2 dalies b punktas kartu su jos 153 straipsnio 1 dalies a punktu dėl darbo aplinkos gerinimo ir rūpinimosi darbuotojų sveikata bei sauga yra tinkamas ir pakankamas Tarybos sprendimo, kuriuo valstybės narės įgaliojamos dėl ES interesų ratifikuoti visą Konvenciją, materialinis teisinis pagrindas, o SESV 218 straipsnio 6 dalies a punkto v papunktis – procedūrinis teisinis pagrindas. Tokiam Tarybos sprendimui priimti taikoma balsavimo taisyklė būtų kvalifikuota balsų dauguma.⁶⁸

E. TARYBOS SPRENDIMAS, KURIUO VALSTYBĖS NARĖS ĮGALIOJAMOS DĖL ES INTERESŲ RATIFIKUOTI TAM TIKRAS KONVENCIJOS DALIS

73. Galimybę ES iš dalies pasinaudoti savo galima kompetencija, susijusia su Konvencija, iš pradžių pasiūlė Komisija; ji paskutinį kartą buvo aptarta Nuolatinių atstovų komiteto lygmeniu.
74. Laikantis šio požiūrio, Tarybos sprendime būtų nustatytos Konvencijos nuostatos, kurių atžvilgiu ES ketina naudotis savo kompetencija.

⁶⁸ Bendrai taikant SESV 218 straipsnio 8 dalį (dėl balsavimo taisyklių, taikomų pagal SESV 218 straipsnį vykdomoms procedūroms) ir SESV 153 straipsnio 2 dalį kartu su SESV 153 straipsnio 1 dalies a punktu (Tarybos sprendimo materialinis teisinis pagrindas), ir jei Komisija sutinka, kad jos pasiūlymas būtų atitinkamai iš dalies pakeistas, žr. SESV 293 straipsnio 1 dalį.

75. Šiuo metu Taryboje svarstomu teksto projektu valstybės narės įgaliojamos ratifikuoti Konvenciją, „[k]iek tai susiję su Konvencijos dalimis, priklausančiomis Europos Sąjungos kompetencijai pagal SESV 153 straipsnio 2 dalį ir 153 straipsnio 1 dalies a ir i punktus“⁶⁹. Konvencijos nuostatos (ar jos dalys), kurių atžvilgiu ES naudotųsi savo kompetencija, jame nenurodomos; jos nebuvo nurodytos ir Komisijos pasiūlyme. Be to, kaip nurodyta pirmiau, ES kompetencija pagal SESV 153 straipsnio 1 dalies a punktą apima Konvencijos svorio centrą. Taigi, ji apima ir kitus teisinius pagrindus, kurie galėtų būti svarbūs priimant atskiras individualias ES priemones dėl kai kurių Konvencijos elementų, kurių taikymo sritis yra papildomo pobūdžio arba labai siaura.

Todėl priėmus dabartinę redakciją išdėstytą Tarybos sprendimą išliktų tam tikras netikrumas dėl to, kokių mastu ES kompetencija būtų naudojama Konvencijos atžvilgiu. Visų pirma neaišku, ar praktiškai toks tik tam tikrų Konvencijos dalių ratifikavimas dėl ES interesų galiausiai apimtų mažiau nei visos Konvencijos ratifikavimas, kaip aptarta pirmiau kalbant apie A galimybę. Pagal siūlomus materialinius teisinius pagrindus (t. y. SESV 153 straipsnio 2 dalį ir 153 straipsnio 1 dalies a ir i punktus) atitinkamas Tarybos sprendimas turėtų būtų priimamas kvalifikuota balsų dauguma.

76. Galima alternatyva – sprendimo projekte galėtų būti tiksliau nurodyta ES kompetencija, kurios atžvilgiu Taryba įgalioja valstybės nars dėl ES interesų ratifikuoti Konvenciją. Kompetencijos, kuria ES ketina naudotis, pasirinkimas yra politinis sprendimas. Gali būti numatytos įvairios galimybės, įskaitant, pavyzdžiui, įgaliojimą, kuris būtų apribotas tiek, kiek ES kompetencija jau pasinaudota viduje. Tik priėmus tokį politinį sprendimą dėl atitinkamos kompetencijos galima nustatyti tinkamą teisinį pagrindą, kuriuo remiantis būtų priimtas Tarybos sprendimas.

77. Nepriklausomai nuo to, kaip nustatomas dalinis naudojimosi ES kompetencija pobūdis, bet kokia Tarybos sprendime pateikta aiški nuoroda į tam tikras Konvencijos dalis aiškiai rodo, kad šis Tarybos sprendimas – tai mišrus susitarimas. Kadangi ES ratifikavimas apims ne visą Konvenciją, tikimasi, kad valstybės narės likusias dalis ratifikuos pagal nacionalinę kompetenciją.

⁶⁹ Dok. ST 6533/20.

78. Vadovaujantis nuoseklia Teismo jurisprudencija, itin svarbu užtikrinti glaudų valstybių narių ir ES institucijų bendradarbiavimą mišriosios kompetencijos srityje. Tokiu atveju Taryba gali pageidauti įsitikinti, kad valstybės narės bendrai sutaria būti saistomos Konvencijos tose srityse, kurioms netaikomas Tarybos sprendimas.
79. Šiuo atžvilgiu remiantis neseniai Teismo pateikta Nuomone 1/19 dėl Stambulo konvencijos galima padaryti išvadą, kad Taryba negali, kaip būtinos sąlygos, prie SESV 218 straipsnyje numatytos sudarymo procedūros pridėti dar vieno etapo, savo sprendimo, kuriuo sudaromas mišrus susitarimas, priėmimą susiedama su sąlyga, kad iš anksto būtų pasiektas bendras sutarimas. Tačiau Taryba turi politinę diskreciją nuspręsti tęsti diskusijas, kol bus pasiektas valstybių narių bendras sutarimas būti saistomoms susitarimo jų kompetencijai priklausančiose srityse. Šia politine diskrecija turi būti naudojamas laikantis Tarybos darbo tvarkos taisyklių ir SESV 218 straipsnio. Kitaip tariant, Taryba gali balsuoti, kai įvykdomos visos procedūrinės sąlygos pagal atitinkamai procedūriniams sprendimams taikomas balsavimo taisyklės ir susitarimo dalykui taikomas balsavimo taisyklės⁷⁰.
80. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta pirmiau, Tarybai neužkertamas kelias siekti valstybių narių bendro sutarimo būti saistomoms Konvencijos tose srityse, kurioms netaikomas Tarybos sprendimas dėl sudarymo dėl ES interesų, laikantis Teismo nuomonėje dėl Stambulo konvencijos nustatytų ribų.

⁷⁰ Pirmiau nurodyta Nuomonė 1/19 *Stambulo konvencija*, 253–255 punktai. Dėl išsamesnės analizės taip pat žr. dok. ST 13800/21 išdėstytą Tarybos Teisės tarnybos informacinį pranešimą, visų pirma jo 5–13 ir 28 punktus dėl bendro sutarimo.

F. TARYBOS SPRENDIMAS NEPRIIMAMAS

81. Taryba galėtų pripažinti, kad Taryboje nesusidarė reikiama balsų dauguma⁷¹, kad būtų galima toliau siekti, kad būtų priimtas sprendimas, kuriuo valstybės narės įgaliojamos dėl ES interesų ratifikuoti visą Konvenciją arba jos dalį.
82. Kadangi Konvencijos atžvilgiu išimtinės ES kompetencijos nenustatyta, Tarybai nepriėmus sprendimo Konvencijos atžvilgiu naudotis ES kompetencija, valstybės narės išlaiko kompetenciją priimti sprendimus ir savo nuožiūra spręsti, ar ratifikuoti Konvenciją, laikydamosi savo įsipareigojimų pagal Sutartis ir ES *acquis*.
83. Vis dėlto reikia atsižvelgti į tai, kad Komisija pasiūlė dėl ES interesų sudaryti Konvenciją ir kad pagal Teismo jurisprudenciją valstybės narės turi konkrečias pareigas veikti ir susilaikyti nuo veiksmų tuo atveju, kai Komisija pateikia Tarybai pasiūlymus, kurie, nors Tarybos dar nepriimti, yra suderinto ES veiksmo pradinis taškas, laikantis ES sutarties 4 straipsnio 3 dalyje įtvirtintos bendrosios lojalaus bendradarbiavimo pareigos⁷².

⁷¹ Arba balsų vieningumas, jei pagal atitinkamą materialinį teisinį pagrindą būtinas balsų vieningumas.

⁷² Pirmiau nurodytas Sprendimas byloje C-244/07 *Komisija prieš Švediją*, 73–74 punktai.

84. Jei paaiškėtų, kad Taryboje nebus pasiekta reikiama parama sprendimo pagal pirmiau nurodytą A arba B galimybę priėmimui⁷³, teisinė padėtis galėtų būti paaiškinta taip: i) Komisija galėtų atsiimti savo pasiūlymą arba ii) Taryba galėtų surengti oficialų balsavimą – tuo atveju, jei reikiamos paramos nepavyktų gauti, taip būtų įrodyta, kad visi procedūriniai veiksmai siekiant priimti siūlomą sprendimą buvo atlikti⁷⁴, arba iii) Taryba galėtų surengti preliminarų balsavimą Nuolatinių atstovų komitete ir užfiksuoti, kad Komisijos pasiūlymui nėra pakankamai pritariama, – patvirtinti į jos posėdžio protokolą įtrauktiną pareiškimą, kuriame Taryba pažymėtų, jog nesusidarė reikiama balsų dauguma, kad būtų galima priimti siūlomą Tarybos sprendimą, kuriuo valstybės narės įgaliojamos dėl ES interesų ratifikuoti nagrinėjamą TDO konvenciją⁷⁵.
85. Tokiu atveju vis dar galima imtis įvairių veiksmų ES lygmeniu siekiant paskatinti valstybes nares ratifikuoti Konvenciją. Visų pirma Komisija galėtų priimti rekomendaciją dėl šios konvencijos ratifikavimo, kaip buvo daroma praeityje (pavyzdžiui, TDO konvencijos Nr. 182 dėl nepriimtino vaikų darbo uždraudimo atžvilgiu)⁷⁶. Be to, galėtų būti numatyta priimti Tarybos išvadas, kuriose būtų pabrėžta, jog svarbu, kad valstybės narės ratifikuotų Konvenciją.

⁷³ Pirmiau nurodytas Sprendimas sujungtose bylose C-626/15 ir C-659/16 *Vedelio jūra*, 126 punktas; pirmiau nurodytas Sprendimas byloje C-600/14 *OTIF*, 68 punktas; pirmiau nurodyta Nuomonė 1/19 *Stambulo konvencija*, 250 punktas.

⁷⁴ Norint surengti oficialų balsavimą pirmiausia reikėtų gauti Europos Parlamento pritarimą dėl Tarybos sprendimo, kuriuo valstybės narės įgaliojamos dėl ES interesų ratifikuoti Konvenciją.

⁷⁵ N.B. Ankstesnėse panašiose situacijose, norint „atmesti“ Komisijos pasiūlymą, buvo taikoma tokia tvarka: paprastai būdavo pateikiamas Nuolatinių atstovų komiteto pranešimas, kuriame Tarybai būdavo rekomenduojama netęsti darbo, susijusio su Komisijos pasiūlymu (pvz., dok. ST 13605/13 23 punktas, dok. ST 7409/14, dok. ST 12706/16). Vis dėlto, atsižvelgiant į pirmiau nurodytą Nuomonę 1/19 *Stambulo konvencija*, patartina nutraukti šią praktiką ir vietoj to pradėti oficialų balsavimą arba priimti į Tarybos posėdžio protokolą įtrauktiną pareiškimą, kuriame būtų pažymėta, kad nesusidarė reikiama kvalifikuota balsų dauguma (žr. dok. ST 13411/21 – tai naujas tokio pareiškimo priėmimo pavyzdys).

⁷⁶ 2000 m. rugsėjo 15 d. Komisijos rekomendacija 2000/581/EB dėl 1999 m. birželio 17 d. Tarptautinės darbo organizacijos (TDO) konvencijos Nr. 182 dėl nepriimtino vaikų darbo uždraudimo ir neatidėliotinių veiksmų tokiam darbui panaikinti ratifikavimo (pranešta dokumentu Nr. C(2000) 2674); OL L 243, 2000 9 28, p. 41.

V. IŠVADA

86. Tarybos Teisės tarnyba laikosi nuomonės, kad:

- a) visa TDO konvencija priskiriama pasidalijamajai, neišimtinai ES kompetencijai, todėl Taryba gali nuspręsti, ar ir koku mastu naudotis galima ES kompetencija;
- b) teisiškai galimi įvairūs tolesni veiksmai siekiant ratifikuoti TDO konvenciją, t. y.:
 - i) vien ES susitarimas: visos valstybės narės dėl ES interesų ratifikuotų visą Konvenciją;
 - ii) mišrus susitarimas: visos valstybės narės ratifikuotų TDO konvenciją iš dalies dėl ES interesų, kiek tai susiję su ES kompetencija, ir iš dalies pagal savo nacionalinę kompetenciją; šiuo atveju Tarybos sprendime turėtų būti geriau paaiškinta, koku mastu naudojamosi ES kompetencija, arba
 - iii) ratifikavimas nesinaudojant ES kompetencija: valstybės narės turėtų pačios apsvarstyti galimybę ratifikuoti TDO konvenciją pagal savo nacionalinę kompetenciją.